

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 28.

Femte Sæssion.

13de Møde.

Løvedagen den 22. October.

(Forts.)

Alberti: Jeg skal ikke udtale mig om Forslagets Indhold, da jeg dertil mangler den fornødne Sagkundskab; jeg skal blot gjøre et Par Bemærkninger om det almindeligere Synspunkt, der er fremhævet under Forhandlingerne. Det er blevet sagt, at det vilde være rigtigt at lade dette Forslag falde, fordi Forslag og Reglementer af den Art som det foreliggende skulde henhøre under Underviisningsministerens Omraade og alene være overlade til hans Afgjørelse; jeg kan ikke erklære mig enig i denne Opfattelse. Den ærede Forslagsstiller har allerede fremhævet, at, hvad der er Lov, ikke saaledes kan omgjøres ved ministerielle Resolutioner, og den Mening vedkjender jeg mig ogsaa. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at de fleste Sager af det Slags have en Side, over hvilken Rigsdagen har Myndighed, det er nemlig den finantstellige Side. Ved at overlade Afgjørelsen af saadanne Anliggender til Ministerens Skøn, forpligter Rigsdagen sig, saavidt jeg forstaaer, forud til at bevilge de Pengesummer, som gjøres fornødne til saadanne Indretninger. Dersom man f. Ex. vilde overlade til Ministeren at omforme det lærde Underviisningsvæsen, saaledes som man til en vis given Tid sandt det rigtigt, og man vilde sige, at dette alene henlaa under Ministerens Afgjørelse, saa vilde hans Bestemmelse dog være et Slags Lov, som man maatte opfylde ved at give de fornødne Pengemidler dertil; jeg kan ikke forstaae Sagen anderledes. Jeg veed meget vel, at det allerede i Praxis er forstaaet derhen, medens vi have haft vor Forsætning; jeg veed meget vel, at der af en af

de foregaaende ansvarlige Ministre har været udgivet ministerielle Resolutioner, der have forandret det akademiske Examensvæsen, uden at Rigsdagen har været spurgt derom; der er ikke blevet gjort nogen Ophævelse i den Anledning, og det er heller ikke derfor, at jeg her har taget Ordet, men, da den Mening med Bestemthed er fremsat, at slike Anstalter og Indretninger ikke vedkomme Rigsdagen, saa har jeg taget Ordet, for for mit Vedkommende at nedlægge en Protest imod denne Menings Rigtighed.

Kirke- og Underviisningsministeren: Det er en fuldkommen Misforstaaelse af den ærede Taler, naar han mener, at jeg skulde være gaaet ud fra, at Sager om Seminarierne være Rigsdagen uvedkommende; jeg har selv været betænkt paa at indbringe en Lov, angaaende Seminarierne, men som jeg ikke i den Tid, jeg har været i Ministeriet, har haft Tid til saaledes at gjennearbejde, som jeg ønsker det, og hvortil jeg saameget mindre kunde naae, som jeg havde megen Tvivl angaaende det Væsentlige derved, nemlig, om man skulde indføre forskjelligartede Seminarier eller dog en forskjelligartet Examen af en større eller mindre Betydning. Dersom jeg var kommen til det Resultat at søge en saadan Forandring iværksat, saa vilde jeg vistnok være kommen til Rigsdagen dermed, fordi der vilde blive Spørgsmaal om de finantstellige Midler, som dertil skulde anvendes. Men der er jo i nærværende Sag aldeles ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Alt, hvad der vedkommer Seminarierne, ligger udenfor Rigsdagens Virkefæds; her er kun Spørgsmaal om en Lov, som skulde gjøre Forandring med Hensyn til den Maade, hvorpaa Examen er indrettet og Examenscharacterne uddeles, og som derved indirecte